

SCOTT HAWKINS

THE LIBRARY
AT MOUNT CHAR

SKOTS HOKINSS

OGLŪ KALNA
BIBLIOTĒKA

IZDEVNĪCĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111(73)-312.9

Ho 192

Izdevniecība *Prometejs*

Scott Hawkins

THE LIBRARY AT MOUNT CHAR

Copyright © Scott Hawkins, 2015

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2017

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība *Prometejs*

SIA *Prometejs AB*, Tilta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojis *Vilis Kasims*

Redaktore *Anete Caune*

Mākslinieks *Artūrs Bērziņš*

© Izdevums latviešu valodā, Izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-553-09-7

Grāmata iespiesta SIA *Jelgavas tipogrāfija*

“Smieklīgs, biedējošs un oriģināls... stāsts, kas ikreiz, kad šķiet, ka zini, kas sekos tālāk, aizrauj pavisam citā neticamā virzienā.”

— *Deivids Vongs, New York Times dižpārdokļa “Beigās Džons mirst” autors*

“Šī grāmata pilnīgi traka. Jau pēc pāris pirmajām lappusēm stāsts ierauj lasītāju sevī un nelaiž vaļā. Šajā darbā vienā kokteili ir Sajaukta fantāzija ar trilleri, mīlasstāsts ar melno komēdiju, iegūstot neparedzamu un neaizmirstamu piedzīvojumu. Jūs vairs nekad nespēsiet uzlūkot bibliotēkorus kā līdz šim.”

— *Keits Donohjū, New York Times dižpārdokļa “Nozagtais bērns” autors*

“Ekscentriskā, tomēr pilnīgi pārlicinoša debija... lasītājiem varētu atsaukt atmiņā Roberta Džeksona Beneta vai Nila Geimena šausmu/fantāzijas romānus.”

— *Library Journal*

“Ekstravaganta, brīnišķīgi uzburta fantāzija par pasauli, kas ir tik pazīstama un vienlaikus tik sveša... Hokins notur šo lielisko iztēles lidojumu nevainojamā līmenī. Jūs nespēsiet noliekt malā šo grāmatu.”

— *Booklist*

“Vienlaikus brutāla un cilvēcīga fantastika, kas paliks atmiņā vēl ilgi pēc izlasīšanas.”

— *Vilis Kasims, rakstnieks, “Ogļu kalna bibliotēkas” tulkotājs*

“Sižets ir sapīts tik meistarīgi, ka, netiekot līdz beigām, tu nemaz nesa-proti, kas tur īsti notiek. Taču izlasot līdz galam, visi mozaikas gabali sakrīt vienā bildē un var tikai apstulbis pētīt, kā viss tas salicies kopā. Lieku 10 no 10 ballēm, lasiet obligāti. Sen nekas tik atspirdzinošs fantastikas žanrā nebūs redzēts.”

— *Ints Valcis, grāmatu blogeris asmodeus.lv*

“Episka grāmata. Lasītājs tiek iemests pilnīgi trakā un svešā vidē, kur nedarbojas mūsu pasaules noteikumi... totālas uguns kristības.”

— *Līga Sprōģe, grāmatu blogere vilkamidzenis.wordpress.com*

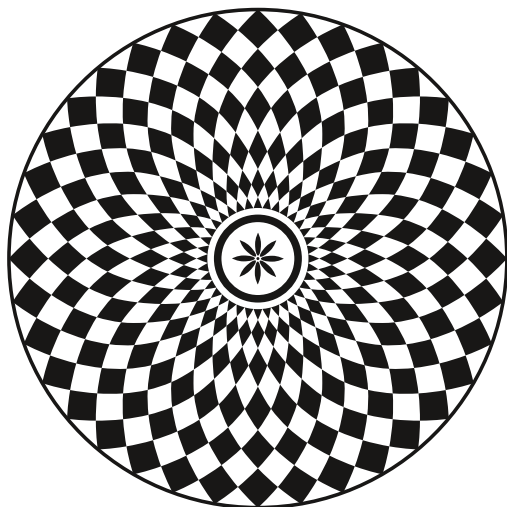

Manai miļajai un ļoti pacietīgajai sievai
Heterai ar lielu mīlestību un pateicību

I DAĻA

GERISONOKSAS
BIBLIOTĒKA

1. nodaļa

SAULLĒKTS

I

Basām kājām, asinīm noplūdusi, Karolīna gāja pa divjoslu asfalta strēķi, ko amerikāņi sauca par 78. šoseju. Lielākā daļa bibliotekāru, Karolīnu ieskaitot, to sauca par “Tako taku”, par godu meksikāņu ēstuvei, kur viņi reizēm mēdza iegriezties. *Gvakamoles mērce*, viņa atcerējās, *tur ir brīnišķīga*. Vēders ieburkšķējās. Ejot zem kājām čaukstēja rūsgani zeltainas un tikami čabošas ozollapas. Elpa pirmsausmas gaisā izplūda baltos mutuļos. Uz krustiem Karolīna bija paslēpusi asu obsidiāna nazi, ar kuru nogalināja detektīvu Maineru.

Viņa smaidīja.

Mašīnu uz ceļa nebija daudz, taču tas arī nebija pavisam tukšs. Naksnīgā gājiena laikā viņa bija redzējusi piecus auto. Apskādētais *Ford F-250*, kas tagad piebremzēja, bija trešā tuvākai apskatīšanai pietājusī mašīna. Grantij nokraukšķot zem riteņiem, šoferis nobrauca pretējā ceļa malā, bet motoru neizslēdza. Kad logs tika nolaists, viņa saoda košļājāmās tabakas, vecas mašīneļļas un siena smaržu. Pie stūres sēdēja sirms vīrietis. No pasažieru sēdekļa viņu ar aizdomām uzlūkoja vācu aitu suns.

Velns. Šiem pāri darīt viņa negribēja.

“Jēziņ,” vīrietis teica. “Tu no avārijas?” Viņa balss bija raižpilni silta, un tā bija īsta līdzcietība, nevis tas plēsonīgais pakaļdarinājums, kuru bija izmēģinājis iepriekšējais vīrietis. Karolīna saprata, ka vecais vīrs viņu uzlūko tēvišķi. Viņa mazliet atslāba.

“Nea,” viņa teica, nenolaižot acis no suņa. “Nekas tāds. Problēmas kūti. Ar vienu no ķēvēm.” Nebija ne kūts, ne ķēves. Bet no vīrieša smaržas Karolīna noprata, ka viņš varētu just līdzīgi zirgiem un zinātu, ka tādas problēmas nereti beidzas ar asinīm. “Grūtas dzemdības kā man, tā viņai.” Viņa skumji pasmaidīja un pacēla rokas, nodemonstrējot kleitu, kuras zaļo zīdu Detektīva Mainera asinis bija padarījušas melnu un cietu. “Kleita ir čupā.”

“Vari pamēģināt zelterīti,” vīrietis sausi noteica. Suns īsi ierūcās. “Mierā, draudziņ.”

Viņa īsti nesaprata, kas tas par “zelterīti”, taču no balss toņa noprata, ka tas ir joks. *Ne no tiem, par kuriem skaļi jāsmejas, bet tāds līdzjūtīgs.* Viņa nosmīkņāja. “Pamēģināšu.”

“Ar ķēvi viss kārtībā?” Rūpes joprojām bija īstas.

“Jā, viss labi. Ar kumeļu arī. Vienkārši gara nakts. Tāpēc izgāju pastaigāties, lai galvu pavēdinātu.”

“Plikām kājām?”

Viņa paraustīja plecus. “Te cilvēki ir izturīgi.” Tā bija taisnība.

“Negribi, lai aizvedu?”

“Nea. Bet paldies. Tēva mājas nav tālu, tai virzienā.” Arī tā bija taisnība.

“Kur tad, pie pasta ēkas?”

“Gerisonoksā.”

Vecā vīra acis uz mirkli aizmiglojās, mēģinot atcerēties, no kurienes viņš zina šo nosaukumu. Brīdi padomājis, viņš tomēr padevās. Karolīna būtu varējusi viņam pastāstīt, ka uz Gerisonoksu var braukt kaut četrreiz dienā tūkstoš gadu garumā un vienalga to neatcerēties, taču paklusēja.

“Aha...” Vecais vīrs novilkā. “Skaidra lieta.” Viņš palūkojās uz Karolīnas kājām, šoreiz nebūt ne tēvišķā veidā. “Droši zini, ka negribi, lai aizvedu? Draudziņam nekā nebūs pretī, ne?” Viņš noglaudīja resno

suni sev blakus. Draudziņš tikai noskatījās; viņa brūnās acis bija dzīvnieciskas un aizdomu pilnas.

“Būs labi. Vēl drusku jāpavēdina galva. Bet paldies.” Viņa savilka seju smaidam līdzīgā izteiksmē.

“Skaidra lieta.” Vecais vīrietis iedarbināja pikapa motoru un aizbrauca, ieskaujot viņu siltu dīzeļa dūmu mākonī.

Viņa stāvēja un skatījās, līdz pakalējās gabarītugunis pazuda aiz līkuma. Šai naktij pietiks pļāpāt. Viņa uzkārpījās augšā pakalnā un iegāja mežā. Joprojām spīdēja pilns mēness. Amerikāņi šo gadalaiku sauca par “oktobri” un reizēm arī “rudeni”, taču bibliotekāri laiku noteica pēc debesīm. Šī bija septītā jeb melno sēru mēneša nakts. Viņas rētām pāri zibēja kailo zaru ēnas.

Nogājusi kilometru pusotru, Karolīna nonāca pie doba koka, kur iepriekš bija paslēpusi savu apmetni. Viņa izkratīja no tā mizas un notīrīja, cik labi vien spēja. Vienu asiņainās kleitas strēmeli viņa pataupīja Deividam, bet pārējo nometa malā, tad ievīstījās apmetni un pārvilka kapuci galvai. Kleita viņai bija iepatikusies — nēsāt zīdu bija jauki —, taču apmetņa raupjās kokvilnas pieskāriens bija nomierinošs. Pie tā Karolīna bija pieradusi, un citas drēbes viņu patiesībā nemaz arī neinteresēja.

Viņa devās dziļāk mežā. Zem lapām un priežu skujām apslēptie akmeņi skāra basās pēdas kaut kā pareizi, kā apmierinot kādu niezi, par kuru līdz tam viņa nebija ne zinājusi. *Aiz nākamās kores*, viņa nodomāja, *būs Gerisonoksa*. Viņa gribēja nosvilināt to līdz krāsmatām, tomēr doma par atkalredzēšanos vienlaikus šķita itin jauka.

Mājas.

I I

Karolīna un pārējie nebija dzimuši bibliotekāri. Reiz sensenos laikos — tagad tas šķita traki sen — viņi bija pavisam īsteni amerikāņi. To laiku viņa mazliet vēl atcerējās: tur bija kaut kāda “Bioniskā sieviete”, tad

vēl tādi *Reese's Peanut Butter Cups*. Taču kādā vasaras dienā, kad Karolīnai bija aptuveni astoņi gadi, Tēvam uzbruka ienaidnieki, bet viņš izdzīvoja līdz ar Karolīnu un vēl dažiem bērniem. Viņu vecāki gan ne.

Viņa atcerējās, kā Tēva balss bija noskanējusi cauri melnajiem dūmiem, kas oda pēc kūstoša asfalta, un blāvi zeltaino krāsu, kādā bija liesmojuši dziļie krāteri viņam aiz muguras, kur iepriekš bija stāvējušas viņu mājas.

“Tagad jūs esat pelapi,” teica Tēvs. “Tas ir sens vārds. Tas nozīmē kaut ko līdzīgu “bibliotēkaram” un arī “skolēnam”. Es jūs pieņemu savā mājā. Uzaudzinašu jūs vecajā garā, kā tiku audzināts arī pats. Iemācīšu visu, ko esmu uzzinājis pats.”

Tēvs neprasiņa, ko gribētu viņi paši.

Karolīna nebija nepateicīga un sākumā centās no sirds. Viņas mamma un tētis bija pazuduši uz visiem laikiem. To Karolīna saprata. Tagad viņai nebija neviena cita kā vien Tēvs, un sākumā šķita, ka neko daudz jau viņš neprasa. Taču Tēva mājā bija savādi. Konfekšu un televīzijas vietā te bija ēnas un grāmatas — seni, ar roku rakstīti bieza pergamenta ruļļi. Viņi uzzināja, ka Tēvs ir dzīvojis ļoti, ļoti ilgi. Vēl vairāk, sava garā mūža laikā viņš visā pilnībā bija apguvis brīnumu radīšanas prasmi. Viņš prata izsaukt zibeni un apturēt laiku. Akmeņi uzrunāja viņu vārdā. Visu šo māku teorija un prakse bija sakārtota divpadsmit katalogos — katram bērnam sanāca pa vienam. Un Tēvs viņiem prasīja tikai uzcītīgu mācīšanos.

Karolīnas pirmā apjausma par to, ko tas patiesībā nozīmē, nāca pēc dažām nedēļām. Viņa mācījās vienā no lampu izgaismotajām nišām, kas iekārtotas šur un tur Bibliotēkas nefrīta stāvā. No pelēkā kataloga augsto, ēnaino plauktu labirinta izskrēja deviņgadīgā Mārgareta. Viņa spiedza. Šausmās neko sev apkārt neredzēdama, viņa aizķērās aiz galda un pakrita, aizslīdēja gandrīz līdz Karolīnas kājām. Viņa ar mājienu lika Margarētai paslēpties zem galda.

Nākamās minūtes desmit Margarēta drebinājās ēnās. Karolīna čukstus uzdeva jautājumus, uz kuriem viņa neatbildēja, varbūt pat nespēja atbildēt. Taču Mārgaretas asaras bija sajaukušās ar asins tērcītēm,

un viņa apčurājās, kad Tēvs ievilka viņu atpakaļ starp plauktiem. Ar tādu atbildi pietika. Karolīna joprojām reizēm atcerējās Mārgaretas kļiedzienu atbalsis starp plauktu rindām un urīna silto amonjaka smārdu, savijušos ar veco grāmatu putekļaino aromātu. Tobrīd viņa sāka kaut ko saprast.

Karolīnas pašas katalogs bija drīzāk apnicīgs nekā šausminošs. Tēvs viņai bija uzdevis apgūt valodas, un gandrīz gada garumā viņa arī uzcītīgi malās cauri to pamatiem. Taču vienmuļais darbs viņu garlaikoja. Pirmajā mācību vasarā, kad Karolīnai bija deviņi gadi, viņa reiz aizgāja pie tēva un piecirta kāju. “Viss!” viņa teica. “Man apnicis lasīt grāmatas. Zinu gana daudz vārdu. Gribu ārā!”

Ieraudzījuši izteiksmi Tēva sejā, pārējie bērni šausmās atkāpās. Kā solīts, viņš tos audzināja tieši tāpat, kā bija audzis pats. Gandrīz visiem — arī Karolīnai — uz ķermeņa jau bija vairākas rētas.

Taču šoreiz Tēvs viņai nesita, lai arī viņa seja apmācās. Tā vietā viņš pēc brīža noteica: “Ak tā? Nu labi.”

Tad Tēvs atslēdza Bibliotēkas parādes durvis un pirmo reizi vairāku mēnešu laikā izveda viņu saules gaismā zem zilajām debesīm. Karolīna bija sajūsmā, vēl jo vairāk pēc tam, kad viņi izgāja no pilsētiņas un iesoļoja mežā. Turpceļā viņa redzēja, kā ceļmalas pļāvā nazi vēcina Deivids, kura katalogs bija nāve un karš. Maikls — viņam bija jāklūst par Tēva vēstnieku dzīvnieku pasaulē — šūpojās uz netāla koka zara un kaut ko apsprieda ar vāveru saimi. Karolīna viņiem garāmejojot pamāja. Tēvs apstājās pie ezeriņa aiz Gerisonoksas. Karolīna, nu jau gandrīz trīcēdama no sajūsmas, basām kājām ņēmās šļakstināties seklajā ūdenī un tvarstīt kurkuļus.

Tēvs tikmēr no piekrastes pasauca briežumāti Išu, kurai nesen bija atskrējusi meitiņa, vārdā Aša. Viņas abas, protams, nekavējās klausīt pavēlei. Sveicienu viņas sāka ar garu un goddevīgu runu. Karolīna to ignorēja. Cilvēku un dzīvnieku pielaižīšanās Tēvam viņai jau bija līdz kaklam. Turklāt staltbriežu mēle bija sarežģīta.

Kad formalitātes bija galā, Tēvs pavēlēja Išai apmācīt Karolīnu kopā ar pašas briedēniem. Viņš apzināti lietoja vieglus vārdus, lai Karolīna varētu viņu saprast.

Sākumā Iša nepriecājās. Staltbriežiem bija vesels ducis vārdu grācījas apzīmēšanai, un neviens no tiem nebija piemērojams Karolīnas pēdām, kas šķīta milzīgas un neveiklas līdzās Ašas un citu briedēnu smalkajiem nadziņiem. Taču Iša bija padota Nobunungam, šo mežu imperatoram, un tād arī Tēvam. Un viņa nebija dumja. Viņa neiebilda.

Visu to vasaru Karolīna pavadīja mācībās ar ielejas staltbriežiem. Tas bija pēdējais mierīgais un, iespējams, arī laimīgākais posms viņas dzīvē. Klausot Išai, viņa mācījās aizvien veiklāk skriet pa pameža takām, lēkt pāri kritušajiem, apsūnojušajiem ozolu stumbriem, knūpus graužt amoliņu un dzert rīta rasu. Karolīnas mamma bija nomirusi pirms kāda gada. Viņas vienīgo draugu aizraidīja prom. Tēvu varēja raksturot dažādi, taču par maiguma pilnu saukt viņu nemēdza. Tāpēc gada pirmās sarmas naktī, kad Iša uzaicināja Karolīnu siltumam piespieties viņai un briedēnam, Karolīnas sirdī kaut kas atplīsa vaļā. Viņa neraudāja, nekādi neizrādīja vājumu — tas nebija viņas dabā —, taču Iša nu bija iemitinājusies viņas sirdī pilnīgi un galīgi.

Neilgi pēc tam ar drausmu pērkona negaisu pieteicās ziema. Karolīna no dabas parādībām nebaidījās, taču Iša un Aša drebēja līdz katrai zibens šautrai. Un tagad viņas bija viena ģimene. Visas kopā patvērās zem dižskābaržu pudura, kur Aša iespiedās pa vidu starp Karolīnu un Išu, cieši, cieši kopā, lai saglabātu siltumu. Tā viņas nogulēja visu cauru nakti. Karolīna juta, kā trīs abu dzīvnieku smalkie ķermenīši juta, kā viņas nodreb ar katru pērkona dārdu. Viņa mēģināja briežus mierināt ar glāstiem, taču pieskārieni tikai lika viņām sarauties. Nakts gaitā viņa atmiņās pārskatīja Tēva mācības, lai atrastu kādus vārdus, kas būtu varējuši briežus nomierināt — būtu pieticis ar “neuztraucieties” vai “drīz beigsies”, vai “no rīta atkal būs āboliņš” —, taču Karolīna bija mācījusies slikti. Ar visiem saviem pūliņiem viņa tā arī nespēja atcerēties nevienu piemērotu vārdu.

Īsi pirms ausmas Karolīna sajuta, ka Iša saraujas un uzsit ar nagiem pa zemi, aizsperot kritušās lapas un atsedzot melno mālu zem tām. Pēc brīža pār viņu listošais lietus kļuva silts un tā garša mutē tapa sāļa.

Tad vēlreiz nošķīla zibens, un Karolīna ieraudzīja Deividu. Viņš, plati smaidīdams, stāvēja uz zara virs viņām desmit metru attālumā. No

Deivida kreisās rokas nokarājās smalka sudraba ķēde ar atsvaru galā. Pašai negribot, Karolīna pēdējo mēness staru gaismā tai izsekoja līdz pat galam. Kad zibens uzzibsnīja vēlreiz, viņa lūkojās Išas nedzīvājās acīs. Briežumāte bija uzdurta Deivida šķēpa galā kopā ar mazo Ašu. Karolīna pastiepa roku, lai pieskartos bronzas rokturim, kas bija iecirties dzīvnieka ķermenī. Metāls bija silts. Tas viegli trīcēja zem pirkstiem, pastiprinot Išas maigās sirds tālos, dziestošos pukstus.

“Tēvs teica, lai skatos un klausos,” sacīja Deivids. “Ja tu būtu atradusi īstos vārdus, man bija jāatstāj viņas dzīvas.” Viņš parāva ķēdi atpakaļ un atbrīvoja briežus. “Tēvs saka, ka tev ir laiks nākt mājās,” viņš teica, veiklām, ietrenētām kustībām satinot ķēdi kopā. “Laiks sākt istās mācībās.” Un viņš atkal pazuda negaisā.

Karolīna piecēlās, palikusi viena pati tumsā — kā tobrīd, tā visu turpmāko dzīvi.

III

Tagad, ceturtdaļgadsimtu vēlāk, Karolīna tupēja četrpārus aiz priedes celma un lūkojās cauri biežam akmeņozola zaru aizkaram. Noteiktā veidā pieliecot galvu, pavērās brīvs skats lejup līdz pat vērša klajumam. Tas bija nepilnus divdesmit metrus plats un gandrīz tukšs, atskaitot pašu vērši un granīta blūžu krāvēju uz Mārgaretas kapa. Vēršis — dabs bronzas lējums, mazliet lielāks par dabisko izmēru — stāvēja precīzi klajuma centrā. Vasaras saulē tas zaigoja maigi zeltainā krāsā.

Tuvajā malā pļavas robežu iezīmēja pakalns ar ciedru puduri, kurā slēpās Karolīna. Deivids un Maikls stāvēja pretējā pusē pie stāvas klints kraujas, kas bija izcirsta kalnā, lai atbrīvotu vietu 78. šosejai. Ceļa otrā galā, metrus sešus lejāk, aprūsējušā ķēdē nokarājās laika apskādēta koka zīme par Gerisonoksas sākumu. Ja vējš to noteiktā veidā papūta, iečīkstēs šanos varēja sadzirdēt pat šeit, augšā.

Karolīna bija pielīdusi pavisam tuvu, tik tuvu, ka būtu spējusi pat saskaitīt Maikla gaišo dredu nekārtīgi sapītās bizītes; tik tuvu, ka varēja sadzirdēt mušas, kas sanēdamas riņķoja Deividam ap galvu. Viņš izklaidējās, prašņājot Maiklu par ceļojumiem. Karolīna saviebās. Maikla katalogs bija dzīvnieki, un to viņš bija apguvis labi, varbūt pat pārāk labi. Cilvēku mēle viņam tagad nepavisam nepadevās, šķīta, ka tajā runāt ir pat sāpīgi — jo sevišķi tūlīt pēc iznākšanas no meža. Vēl sliktāks bija Maikla pilnīgais naivums.

Iepriekšējā vakarā bibliotekāru sapņos bija ieradusies Emīlija un paziņojusi, ka Deividam vajag visus sapulcēt pie vēša “pirms saulrieta”. Nevis “pēc iespējas drīzāk”, un šo atšķirību bija ievērojuši visi, izņemot Maiklu. Bet varbūt tā arī bija labāk. Dženiferai jau vairākas nedēļas bija nācies pavadīt divatā ar Deividu, gaidot kādas ziņas par Tēvu. Kamēr viņš mocīja Maiklu, Dženifera — augumā mazākā un trauslākā bibliotekāre — tagad noņēmās ar Margarētas kapavietas jaukšanu. Viņa smagi soļoja pāri klajumam, salikusi zem prāvu granīta bluču svāra, un gaiši rudie mati mirka sviedros. Taču arī granīta staipišana saules tveicē droši vien šķīta patīkama pēc divatā ar Deividu nodzīvotajām nedēļām.

Karolīna domās nopūtās. *Laikam jau vajadzētu kāpt lejā un palīdzēt viņiem.* Vismaz Deividam tad nāktos savu uzmanību dalīt starp trim, ne vairs diviem upuriem.

Taču Karolīna nebija naiva. Vispirms viņa paklausīsies.

Deivids un Maikls skatījās lejup uz Gerisonoksu. Maikls bija tikpat kails kā viņam apkārt stāvošās pumas. Deividam mugurā bija Izraēlas armijas bruņuveste un asinīm aprepējuši lavandas krāsas baletsvārciņi. Bruņuveste piederēja viņam pašam. Svārciņi nāca no Makdžilikatijas kundzes dēla skapja. Tā vismaz daļēji bija Karolīnas vaina.

Kad noskaidrojās, ka viņi nevarēs atgriezties Bibliotēkā, vismaz ne tuvākajā laikā, Karolīna pārējiem bija ieskaidrojusi, ka tagad viņiem jānēsā amerikāņu drēbes, lai nekristu cilvēkiem acīs. Viņi pamāja ar galvu, isti gan to nesaprazdami, tad pieķērās izrakņāt Makdžilikatijas kundzes skapjus. Svārciņus Deivids izvēlējās tāpēc, ka tas bija līdzīgākais apģērba gabals viņa pierastajam gurnu apsējam. Karolīna apsvēra iespēju

paskaidrot viņam, kāpēc to īsti nevarētu saukt par “nekrīšanu acīs”, tomēr izlēma paklusēt. Viņa bija iemācījusies nelaist garām iespēju pasmaidīt.

Tagad viņa sarauca degunu. Vējš oda pēc puvuma. *Tātad arī Margarēta ir atpakaļ?* Tomēr nē, viņa atklāja, ka vainīgais ir Deivids. Ap viņa galvu mākonī zuzēja mušas. Pie smakas varēja pierast, taču Karolīna kādu laiku bija pavadījusi projām.

Pirms gada vai diviem Deivids bija pasācis sev matos spiest upuru sirds asinis. Viņš bija matains vīrs, un no vienas sirds varēja iegūt tikai dažas ēdamkarotes asiņu, taču, protams, kopējais apjoms beigās bija visai iespaidīgs. Laika gaitā mati un asinis sacietēja tādā kā ķiverē. Reiz viņa ziņkārības dzīta pajautāja Pīteram, cik izturīga tā varētu būt. Pīters, kura katalogā ietilpa matemātika un inženierzinātnes, kādu brīdi prāto-dams paskatījās griestos. “Vajadzētu būt diezgan izturīgai,” viņš beidzot domīgi noteica. “Sarecējušas asinis ir cietākas, nekā varētu šķist, taču vienlaikus arī diezgan trauslas. Mati te palīdzētu. Līdzīgs princips kā armatūrai dzelzsbetonā. Hmm.” Viņš pārlicās pār blokotu, kādu brīdi kaut ko parakstīja, tad pamāja ar galvu. “Aha. Diezgan izturīga. Divdesmit otrā kalibra lodi varētu apturēt. Varbūt pat deviņmilimetrīgo.” Kādu laiku Deivids asinis bija pilinājis arī bārdā, taču Tēvs lika to nogriezt, kad viņam kļuva grūti pagriezt galvu. Nu bija palikušas tikai nokarenās Fu Manču stila ūsas.

“Kur tu biji?” Deivids prasīja, purinādams Maiklu aiz pleciem. Viņš runāja pelapi, kas ne mazākajā mērā nelīdzinājās angļu vai jebkādi citai mūsdienu valodai. “Spēlējies mežā, vai ne? Darāmo noteikti biji pabeidzis jau pirms vairākām nedēļām! Nemelo man!”

Maikls bija tuvu panikai — viņa acis bija pārgrieztas, un vārdi spiedās pāri lūpām ar pārrāvumiem, lielu piepūli. “Es biju... pa-rojām.”

“Pa-rojām? Pa-rojām? Gribi teikt *projām*? Kur projām?”

“Biju ar... ar... mazajiem. Tēvs *teica*. Tēvs teica, lai mācos no sīka-jiem un mazajiem.”

“Tēvs gribēja, lai viņš mācās no pelēm,” Dženifera uzsauca pāri plecam, stenēdama zem granīta blūža smaguma. “Kā viņas kustas. Kā slēpjas un tā tālāk.”

“Atpakaļpie darba!” Deivids viņai uzkliedza. “Netērē dienasgaismu!”

Dženifera nolika blūzi, tad atgriezās pie krāvuma un ar kunkstienu pacēla nākamo. Deivids — metru deviņdesmit augumā un ļoti muskuļots — tikai sekoja viņai ar acīm. Karolīnai šķita, ka viņš pat viegli smaida. Tad, atkal pagriezies pret Maiklu, viņš noteica: “Bā. Peles, nu i’ gan.” Viņš pašūpoja galvu. “Zini, nebūtu domājis, ka tas vispār ir iespējams, taču no tevis varētu būt vēl mazāka jēga nekā no Karolīnas.”

Sava slēpņa drošībā Karolīna viņam parādīja nepieklājīgu žestu.

Dženifera ar sausu būksšķi nometa granīta blūzi krūmājā, tad elsdama iztaisnojās un ar drebošu roku noslaucīja pieri.

“Karolīna? Kas? Es... nezinu... es...”

“Apklusti,” sacīja Deivids. “Tātad es pareizi sapratu: mēs te pūlamies vaiga sviedros, mēģinām atrast Tēvu, bet tu tikmēr spēlējies ar *pelītēm*?”

“Pelēm... jā. Es domāju...”

Pāri klajumam noskanēja švīksts. Karolīna, kurai bija ilggadēja pieredze ar Deivida pļaukām, atkal saviebās. Šoreiz tas nāca no sirds.

“Es tev neprasīju, ko tu *domā*,” teica Deivids. “Zvēri nedomā. To taču tu gribi, Maikl, vai ne? Kļūt par dzīvnieku? Varbūt jau esi, ja tā padomā?”

“Ja tu tā saki,” Maikls klusu atbildēja.

Labu brīdi Deivids klusēja. Viņš stāvēja ar muguru pret Karolīnu, taču nebija grūti iztēloties viņa seju. Tajā droši vien bija smails vai vismaz tā atblāzma. *Ja pļauka izsita asinis, droši vien ir parādījušās arī bedrītes vaigos.*

“Tu labāk... aizveries. Man galva sāp no tevis. Ej, palīdzi Dženiferai, vai.”

Viena no Maikla pumām ieņurdējās. Maikls atbildēja ar zemu kaucienu, un tā aplusa.

Karolīna piemiedza acis. Ielejas rietumu malā aiz Deivida zāle sagūlās pretējā virzienā, norādot uz vēja maiņu. Pēc brīža tas jau pūtīs *no* viņas puses, nevis otrādi. Pie amerikāņiem pavadītajā laikā Karolīna bija tiktāl ar viņiem apradusi, ka to smaržas — *Marlboro, Chanel, Vidal*

Sassoon — vairs nelika acīs sariesties asarām, taču Maiklam un Deividam tās bija svešas. Ja vējš iegriezīsies no rietumiem, ilgi viņa te nepaslēpsies.

Karolīna noriskēja ielūkoties viņiem tieši acīs — Iša gan bija mācījusi, ka tā tiek piesaistīta uzmanība, taču reizēm no tā nevarēja izvairīties. Tomēr viņa cerēja, ka pārējie tagad atradīs ko citu, kam pievērsties. Un patiesi, jau pēc brīža Maikls sāka vērot sīku tauriņu, kas bija nolaidies uz blūžu krāvuma. Deivids un pumas sekoja viņa skatienam, kā to mēdz darīt plēsēji. Šo brīdi Karolīna izmantoja, lai ieslīdētu atpakaļ krūmājā.

No turienes viņa ar pamatīgu likumu nokāpa lejā, vispirms ejot uz dienvidiem, tad austrumiem. Nonākusi dažu simtu metru attālumā no virsotnes, viņa pagriezās un taisnā ceļā devās atpakaļ augšā pie pārējiem, šoreiz bez īpašas piesardzības. Par savu ierašanos viņa paziņoja, apzināti uzskāpjot uz sausa zariņa.

“Aha,” noteica Deivids. “Karolīna. Esi kļuvusi skaļāka un neveiklāka kā jebkad iepriekš. Drīz jau būsi īsta amerikāniete. Dzirdēju, kā tu mīcījies šurp no pašas kalna apakšas. Nāc nu.”

Karolīna paklausīja.

Deivids ieskatījās viņai acīs, maigi pieskārās vaigam. Sarecējušās asinis bija nokrāsojušās viņa pirkstus melnus. “Tēvs ir projām, un mums katram pašam jādomā par savu drošību. Jāsargājas ir visiem. Saproti?”

“Prot...”

Nepārtraukdams glāstīt vaigu, Deivids ar otru roku iesita viņai pa saules pinumu. Karolīna to jau bija gaidījusi — vai vismaz ko tamlīdzīgu — taču gaiss vienalga izsitās no plaušām. Uz ceļiem viņa tomēr nenokrīta. *Vismaz tas ir labi*, viņa nodomāja, izgaršodama ienaida kaparu mutē.

Deivids brīdi viņu nopētīja savām slepkavas acīm, līdz beidzot, neatrazdams nekādu pretestības zīmi, pamāja ar galvu un novērsās. “Palīdzi viņai izjaukt to krāvumu.”

Karolīna piespieda sevi ievilkt dziļu elpu. Pēc brīža migliņa atkāpās no redzeslauka malām. Viņa aizgāja līdz Margarētas kapa krāvumam. Basās kājas skrāpēja sausā rudens zāle. Pa 78. šoseju aizdrāzās pikaps, taču dzinēja troksni apslāpēja koki. “Čau, Džena,” viņa noteica. “Čau, Maikl. Cik sen jau viņa ir mirusi?”

Maikls neko neatbildēja, tikai priecīgi apošņāja viņas kaklu, kad Karolīna pienāca tuvāk. Viņa atbildēja ar to pašu. Tā bija pieklājīgi.

“Čau, Karolīna,” teica Dženifera. Viņa nosvieda granīta blūķi krūmājos un izslaucīja sviedrus no acīm. “Zem zemes viņa ir kopš pēdējā pilnmēness.” Viņas acis bija krietni sarkanas. “Cik tur sanāk? Kādas divas nedēļas?”

Patiesībā bija gandrīz četras. *Viņa atkal ir apīpējusies*, Karolīna nodomāja, mazliet saraukusi pieri. Tad, jau labvēlīgāk: *Bet grūti viņu par to vainot. Viņai nācies būt divatā ar Deividu*. Taču vārdos viņa pateica tikai: “Oho. Krietni vairāk nekā parasti. Ko viņa tur dara?”

Dženifera uzmeta viņai savādu skatienu. “Meklē Tēvu, protams. Kā tad tu domāji?”

Karolīna paraustīja plecus. “Nekad nevar zināt.” Ja Maikls lielāko daļu laika pavadīja ar dzīvniekiem, tad Margarēta vislabāk jutās ar mirušajiem. “Ir kādi rezultāti?”

“Drīz redzēsīm,” Dženifera sacīja un norādīja ar zodu uz granīta blūķiem. Karolīna saprata mājienu, piegāja pie krāvuma un pacēla vidēja lieluma akmeni. Viņas strādāja klusēdamas, ātri un veikli. Trijātā blūķi ātri vien pazuda apkārtējos krūmājos. Kopš Margarētas apbedīšanas zeme zem tiem bija iegrimusi tikai mazliet un joprojām bija salīdzinoši mīksta. Viņas nometās ceļos un ņēmās kašāt ar rokām. Jau desmit centimetru dziļumā Margarētas smaka bija labi sajūtama. Karolīna neko tādu nebija darījusi jau labu laiku, un viņai nācās apvaldīt vēmienu. Viņa uzmanījās, lai Deivids to neredzētu. Kad bedre bija mazliet vairāk nekā pusmetru dziļa, viņa pieskārās kaut kam mīkstam. “Rokā ir,” viņa teica.

Maikls palīdzēja noslaucīt atlikušo zemi. Margarētas ķermenis bija uzpūties, kļūvis violets, sācis trūdēt. Acu dobumos nūdzēja tārpi. Dženifera izlīda no kapa un aizgāja pēc saviem darbarīkiem. Atseguši Margarētas seju un rokas, arī Karolīna un Maikls nekavējās kāpt ārā no bedres.

Dženifera izņēma no somas sudraba pīpīti, ar sērkokociņu pielika tai uguni un ievilka dziļu dūmu. Tad nopūtās, nolēca lejā un ķērās pie darba. Viņa bija tiešām laba atdzīvinātāja neatkarīgi no reibuma pakāpes. Pirms gada Tēvs viņai izrādīja lielāko iespējamo pagodinājumu, atdodams savu

balto dziedniecības jostu. Tagad tieši viņa, ne Tēvs, bija ārstniecības kataloga pavēlniece. Nevienu citu viņš tādā veidā nebija pagodinājis.

Slepkavības rēta šoreiz bija vertikāla iedobe Margarētas sirdī, tieši Deivida naža platumā un dziļumā. Dženifera uzkāpa uz līķa, apsedza brūci ar roku un noturēja to trīs ieelpu garumā. Karolīna ar interesi vēroja notiekošo, piefiksējot, kuros brīžos Dženifera izčukst vārdus “prāts”, “ķermenis” un “gars”. Tomēr savu interesi viņa centās neizrādīt. Mācīšanās ārpus sava kataloga — nu, nebija prāta darbs tikt pieķertai tādā nodarbē.

Maikls pārgāja klajumam, lai būtu tālāk no smakas, un smaidīdams sāka lauzties ar pumām. Pārējiem viņš nepievērsa ne mazāko uzmanību. Karolīna apsēdās ar muguru pret vienu no vērsa bronzas kājām, joprojām pietiekami tuvu, lai sekotu Dženiferas darbam.

Kad Dženifera noņēma roku no Margarētas krūtīm, rēta jau bija pazudusi. Dženifera piecēlās stāvus. Karolīna noprata, ka tas tiek darīts, lai ieelpotu svaigu gaisu, ne kādiem dziednieciskiem mērķiem. Jau Karolīnas vietā smaka bija drausmīga, bet bedrē tā droši vien bija neizturama. Dženifera dziļi ievilka elpu, tad atkal notupās. Sarauktu pieri aizdzinusi projām lielāko daļu kukaiņu, viņa noliecās un piespieda savu silto muti Margarētas aukstajām lūpām. Arī skūpstu viņa noturēja trīs ieelpu garumā, tad rīstīdamās atlaidās un sāka smērēt dažnedažas ziedes uz Margarētas ādas. Interesanti, ka tās viņa uzklāja pelapi rakstu zīmju izskatā — vispirms “tieksme”, tad “uztvere”, bet beigās — “nozēla”.

Kad tas bija paveikts, Dženifera piecēlās kājās un izlīda no kapa. Viņa sāka iet atpakaļ pie Karolīnas un Maikla, bet pēc diviem soļiem acis iepletās, un viņa apstājās, aizsedza muti ar roku, tad aizskrēja līdz krūmājiem un turpat arī izvēmās. Kad kuņģis bija iztukšots, viņa beidzot piegāja pie Karolīnas. Soļi bija lēnāki un nedrošāki kā iepriekš. Uz pieres mirdzēja plāna sviedru kārtiņa.

“Tik traki?” noprāsīja Karolīna.

Atbildes vietā Dženifera aizgriezās un nospļāvās. Tad apsēdās blakus un uz brīdi nolaida galvu uz Karolīnas pleca. Pēc tam izzvejoja savu

sudraba pīpīti — amerikāņu ražojums, Karolīnas dāvana, — un atkal piešķīla uguni. Pāri klajumam aizmutuļoja biezi un saldi marihuānas dūmi. Viņa piedāvāja pīpi Karolīnai.

“Nē, paldies.”

Dženifera paraustīja plecus un ievilka otru, dziļāku dūmu. Pīpē gailošās ogļītes atmirdzēja vērsa vēdera nospodrinātajā bronzā. “Reizēm es domāju...”

“Par ko?”

“Vai tas ir tā vērts. Meklēt Tēvu, tas ir...”

Karolīna paliecās nost. “Tu nopietni?”

“Jā, es...” Dženifera nopūtās. “Nē. Varbūt. Nezinu. Vienkārši... es domāju, vai tiešām būtu tik slikti? Ja mēs vienkārši... ar to samierinātos? Ja ļautu pārņemt varu tam Hercogam vai kā viņu tur.”

“Ja Hercogs atlabs tiktāl, lai atsāktu baroties, daudzšūņu ēra uz Zemes būs galā. Neko daudz laika tas pat neprasis. Gadus piecus. Varbūt desmit.”

“Zinu jau, zinu.” Dženifera atkal piešķīla uguni pīpei. “Bet tā vietā mums ir Tēvs. Hercogs... nu, vismaz viņa pieceja būtu nesāpīga. Pat mierīga.”

Karolīna nīgri sašķobīja seju, tad pasmaidīja. “Pāris smagas nedēļas ar Deividu, jā?”

“Nē, ne jau tas... Nu labi, var jau būt. Tās *bija* pāris sasodīti smagas nedēļas, ja reiz par to runājam. Kur tu pati vispār biji? Man būtu nodevējusi tava palīdzība.”

Karolīna paplikšķināja viņai pa plecu. “Atvaino. Iedosi...?” Dženifera pasniedza viņai pīpi. Karolīna ievilka nelielu dūmu.

“Un tomēr,” noteica Dženifera. “Tev nav piegriezies? Es nopietni jautāju.”

“Kas tad?”

Dženifera pacēla roku, vienā žestā ietverot kapu, Gerisonoksu, vērsi. “Viss.”

Karolīna brīdi to pārdomāja. “Nē. Tā īsti ne. Vairs ne.” Viņa nopētīja Dženiferas matus un izņēma no tiem tārpiņu. Tas izmisīgi locījās

viņas pirkstos. “Agrāk bija grūti, bet es apradu.” Viņa saspieda tārpū. “Gandrīz pie visa var pierast.”

“Varbūt tu vari.” Viņa nolika pīpi malā. “Reizēm man šķiet, ka tikai mēs abas te vēl esam saglabājušas skaidru prātu.”

Karolīnai iedomājās, ka tagad būtu labi uzlikt roku Dženiferai uz plecu, apskaut viņu vai izdarīt ko tamlīdzīgu, tomēr atturējās. Saruna jau tāpat bija daudz emocionālāka, nekā viņai bija pierasts. Tāpēc viņa tā vietā pamāja kapa virzienā: “Cik daudz laika vajadzēs, lai...?”

“Īsti nezinu,” teica Dženifera. “Droši vien vēl kādu brīdi. Tik ilgi viņa lejā nekad vēl nav palikusi.” Viņa saviebās un atkal nospļāvās. “Tfu.”

“Ā,” ieteicās Karolīna. “Es tev kaut ko atnesu.” Viņa parakņājās savā plastmasas iepirkumu maisiņā un izvilka pustukšu zobu skalojamā pudelīti.

Dženifera to paņēma. “Kas tas tāds?”

“Ieņem kādu šļuku un paskalo mutē. Tikai nenorij. Pēc dažām sekundēm spļauj ārā.”

Dženifera šaubīgi nopētīja pudelīti, mēģinot saprast, vai Karolīna viņu gadījumā neāzē.

“Tici man,” sacīja Karolīna.

Dženifera vēl brīdi pavilcinājās, tad ieņēma malku. Viņas acis izbolījās.

“Tagad pakustini vaigos,” Karolīna teica un parādīja, kā tas darāms, vispirms piepūšot kreiso, tad — labo vaigu. Dženifera atkārtoja. “Tagad spļauj ārā.” Dženifera paklausīja. “Ir labāk?”

“Oho!” iesaucās Dženifera. “Tas ir...” Viņa pār plecu palūkojās uz Deividu. Viņš skatījās kur citur, taču Dženifera vienalga pieklusināja balsi. “Fantastiski. Parasti man vajag vairākas stundas, lai izdabūtu to garšu no mutes.”

“Vai ne,” noteica Karolīna. “Šito izmanto amerikāņi. Sauc par mutes skalojamo.”

Dženifera kādu brīdi paglāstīja etiķeti ar bērnišķīgu prieku sejā. Tad viņa ar nepārprotamām skumjām pasniedza pudelīti atpakaļ Karolīnai.

“Nē,” sacīja Karolīna. “Vari paturēt. Es to atnesu tev.”

Dženifera neatbildēja, tikai pasmaidīja.

“Pabeidzi?” prasīja Karolīna.

Dženifera pamāja. “Laikam. Vismaz Margarēta ir gatava. Mūsu saucienu viņa ir sadzirdējusi.” Viņa pacēla balsi. “Deivid? Tev vajadzēs vēl ko?”

Bet Deivids bija uzgriezis runātājām muguru. Viņš stāvēja pie kraujas malas un skatījās pāri 78. šosejai uz Gerisonoksas ieejas zīmi. Uz jautājumu viņš atbildēja tikai ar paviršu rokas mājienu.

Dženifera paraustīja plecus. “Tas laikam nozīmē, ka mans darbs ir galā.” Viņa pagriezās pret Karolīnu. “Tad kā tev šķiet?”

“Īsti nezinu,” sacīja Karolīna. “Ja arī Tēvs ir starp amerikāņiem, es viņu nevaru atrast. Jūs esat kaut ko uzzinājuši?”

“Maikls saka, ka starp dzīvniekiem viņa nav, ne dzīvājiem, ne mirušajiem.”

“Ko pārējie?”

Dženifera paraustīja plecus. “Pagaidām esam atgriezušies tikai mēs trīs. Pārējie ieradīsies pēc brīža.” Viņa izstiepās zālē un ielika galvu Karolīnai klēpī. “Paldies par... kā to īsti sauc?”

“*Listerine.*”

“*Lis-te-rine,*” Dženifera noteica. “Paldies.” Viņa pievēra acis.

Pārējie bibliotekāri atnāca pēcpusdienas laikā, pa vienam un pāros. Daži bija šo to paņēmuši līdzī. Ališa nesa melnu, degošu sveci no zeltainajām drupām laika galā. Reičela ar saviem spoku bērniem sačukstējās par neiespējamajām nākotnēm. Dvīņi Pīters un Ričards cieši vēroja, kā bibliotekāri ieņem vietas divpadsmit spirāles punktus, sekojot kādai dziļākai kārtībai, kuru neviens cits neredzēja. Ugunsкура gaismā uz viņu tumšās ādas mirdzēja sviedri.

Visbeidzot, kādu mirkli pirms saulrieta, Margarēta izstiepa gaismā bālu, trīcošu roku.

“Ir atpakaļ,” Dženifera noteica drīzāk pati sev.

Deivids smaidīdams piegāja pie kapa, iesniedzās tajā un saņēma Margarētas roku. Viņa nedroši piecēlās, smiltīm nobirstot no ķermeņa. Deivids palīdzēja viņai izkļūt no kapa. “Sveicināta, miļotā!”

Viņa nostājās Deivida priekšā, augumā viņam līdz krūtīm, un smaidīdama atmeta galvu atpakaļ. Deivids notīrīja no ķermeņa lielāko daļu smilšu un zemes, tad pacēla viņu aiz gurniem — Margarētas pēdiņas kā nedzīvas nokarājās pārdesmit centimetru virs melnās zemes — un uzspieda viņai ilgu, dziļu skūpstu. Nebija pat iespējams noteikt, kādas krāsas drēbēs Margarēta bija apbedīta. Tās tiklab varēja būt gan pelnu pelēkas, gan izbalējušā miesaskrāsā, kā pārāk ilgi saulē atstātas lellītes plastmasa. Tagad tās jebkurā gadījumā bija pieskaņojušās Margarētas ādas tonim. *Viņas pašas* šeit vairs tikpat kā nav. Tā pa istam no viņas palikusi tikai smaka.

Kādu brīdi pagrīļojusies, Margarēta apsēdās uz mīkstās zemes čupiņas blakus kapam. Deivids piemiedza viņai ar aci un pārlaida mēli zobiem. Margarēta iekīķinājās. Dženifera atkal norīstījās.

Deivids pietupās Margarētai blakus un sabužināja viņas tumšos, putekļainos matus. “Nu?” viņš uzsauca Ričardam un Pīteram, un pārējiem. “Ko jūs vēl gaidāt? Visi ir klāt. Ieņemiet savas vietas.”

Viņi tika nostādīti aptuvenā aplī. Karolīna pētīja Deividu. Viņš uzlūkoja vērsi ar vieglu nemieru sejā, tad uzgrieza tam muguru. *Viņam joprojām nepatīk uz to skatīties.* To gan viņam nevarēja pārnest.

“Brīnišķīgi,” Deivids noteica. “Jums visiem ir bijis mēnesis laika. Kuram ir atbildes?”

Neviens neko neteica.

“Margarēta? Kur ir Tēvs?”

“Nezinu,” viņa atbildēja. “Aizmirstajās zemēs viņa nav. Ārējā tumsā viņš neklīst.”

“Tātad viņš nav miris.”

“Iespējams.”

“*Iespējams?* Ko tas vēl nozīmē?”

Margarēta labu brīdi klusēja. “Ja viņš ir nomiris Bibliotēkā, var būt arī citādi.”

“Kādā veidā citādi? Viņš varēja nepārcelties uz aizmirstajām zemēm?”

“Tieši tā.”

“Kas tad būtu noticis?”

Margarēta piemiedza acis. “Nebūtu labi to teikt.”

Deivids paberzēja deniņus. “Paklau, es tev neprasu stāstīt par savu katalogu, bet... viņš ir projām jau ilgu laiku. Jāapsver visas iespējas. Tu nevari tā vispārīgi pateikt, kas būtu noticis, ja viņš būtu nomiris Bibliotēkā? Viņš...”

“Neāksties,” Karolīna ieteicās skaļi, bet ne gluži klieodzot. Viņas seja bija piesarkusi. “Tēvs nevarēja *nomirt* — ne Bibliotēkā, ne arī kur citur!” Klajumā atskanēja piekrītoša murdēšana. “Viņš ir... viņš ir *Tēvs*.”

Deivida seja apmācās, taču Karolīnai viņš neatbildēja. “Margarēta? Kā tev šķiet?”

Margarēta bez īpašas intereses paraustīja plecus. “Viņai droši vien ir taisnība.”

“Hmm.” Deivids nešķīta pārliecināts. “Reičela? Tu zini, kur ir Tēvs?”

“Mēs nezinām,” viņa sacīja, izpletusi rokas, lai atgādinātu par kluso spoku bērnu rindām, kas stāvēja viņai aiz muguras. “Viņa nav nevienā no mums redzamajām nākotnes iespējām.”

“Ališa? Kā ir istajā nākotnē? Ir viņš tur?”

“Nē.” Viņa nervozi izlaida pirkstus caur tumši blondajiem matiem. “Izskatīju visu līdz pat parastās telpas karstuma nāvei. Nekā.”

“Tātad viņa nav nevienā no nākotnēm un nav arī starp mirušajiem. Kā tas iespējams?”

Ališa un Reičela saskatījās un paraustīja plecus. “Tā tiešām ir mīkla,” sacīja Reičela. “Nespēju izskaidrot.”

“Tā nav nekāda atbilde.”

“Varbūt tu uzdod nepareizos jautājumus.”

“Tiešām?” Deivids piegāja viņai klāt ar baisu smīnu lūpās un cieši sakostiem zobiem. “Vai *tiešām*?”

Reičela nobālēja. “Negribēju teikt...”

Deivids ļāva viņai kādu brīdi pastostīties, tad uzlika pirkstu viņas lūpām. “Vēlāk.” Reičela noslīdēja uz zemes, mēnesgaismā nepārprotami tricēdama.

“Pīter, ja pareizi atceros, tev padodas visas tās abstraktās blēņas. Skaitļi un tā tālāk. Ko tu par to domā?”

Pīters vilcinājās atbildēt. “Tēva darbā ir šis tas, ko es nekad neesmu drīkstējis redzēt...”

“Tēvam bija noslēpumi no mums visiem. Atbildi uz manu jautājumu.”

“Kad viņš pazuda, viņš strādāja pie kaut kā tāda, ko pats dēvēja par regresijas pilnīgumu,” teica Pīters. “Tā ir tāda doma, ka Visums ir veidots tā, ka aiz katra atrisinātā noslēpuma atklājas vēl lielākas mistērijas. Tēvs šķita ļoti..”

“Bļāviens, nu! Tad tu zini vai nezini, kur ir Tēvs?”

“Konkrēti nē, taču, ja pieturamies pie šī uzskata, tas varētu izskaidrot...”

“Nevajag.”

“Bet...”

Aizveries. Karolīna, tu vēlāk pasēdi ar Pīteru un iztulko viņa sakāmo tā, lai to varētu saprast arī normāli cilvēki.”

“Protams,” viņa atsaucās.

“Maikl, kā ar Tālkalni? Tur kaut kas bija?”

Tālkalne bija Meža dieva paradīze, kur pēc nāves devās visi gudrie zvēriņi — vai vismaz kaut kas uz to pusi. Karolīna nebija zinājusi, ka tā patiešām eksistē. Viņa nebija pat zinājusi, ka eksistē Meža dievs.

“Nē, tur ne.” Viņa pelapi valoda bija jūtami uzlabojusies.

“Un Meža dievs? Viņš...?”

“Meža dievs guļ. Viņš nevāc armiju pret mums. Viņa sekotāju vidū notiek parastās intrigas, bet nekas tāds, kas tiešā veidā skartu mūs. Neredzu nekādu iemeslu domāt...”

“Domāt? Tu? Tas ir gandrīz smieklīgi.” Viņš aizgriezās. “Emīlij, un kā...”

“Ir vēl kas,” teica Maikls. “Mums būs ciemiņš.”

Deivids veltīja viņam niknu skatienu. “Ciemiņš? Kāpēc ātrāk neteici?”

“Tu man iesiti pa zobiem,” teica Maikls. “Teici, lai turu muti.”

Deividam noraustījās žokļu muskuļi. “Tagad es tev saku neturēt muti,” viņš teica. “Kas tas par ciemiņu?”

“Nobununga.”

“Ko? Viņš nāk šurp?”

“Viņš ir satraucies par Tēva drošību,” teica Maikls. “Grib izpētīt situāciju.”

“*Fuck*,” noteica Karolīna. Tas izspruka netīšām — tik drīzu Nobunungas parādīšanos viņa nebija gaidījusi. Taču viņa bija laikus apķērusies un pateikusi to klusām un angļiski. Neviens tam nepievērsa uzmanību.

“Kad viņš te ieradīsies?”

Maikla piere saraucās. “Ie... radīsies, ēē... tas ir, tu jautā, kad viņš te atnāks?”

Deivids sakoda zobus. “Tev ir kāda nojēga, kad tas varētu būt?”

“Vēlāk.”

“Un kad īsti tas, lūdzu, būtu?” Viņa roka savilkās dūrē.

“Viņš nesaprot, Deivid,” maigi noteica Dženifera. “Viņš neuztver laiku kā cilvēki. Vairs ne. Sišana to nemainīs.”

Maikls nu jau bija sācis krist panikā, viņa skatiens lēkāja no Dženiferas pie Deivida. “Peles viņu redzēja! Viņš jau nāk!”

Deivids atlaida dūri un paberzēja deniņus. “Labi, lai paliek,” viņš noteica. “Nav svarīgi. Viņam pat ir taisnība. Kad Nobununga atnāks, tad arī atnāks. Varam tikai pacensties pienācīgi viņu sagaidīt. Pīter, Ričard — savāciet totēmus.” Dvīņi pielēca kājās, steigdamies paklausīt.

“Karolīna — tev būs jāatgriežas Amerikā. Mums vajadzēs nevainīgu sirdi. Pasniegsim to Nobunungam, kad viņš ieradīsies. Domā, varēsi to sadabūt?”

“Nevainīgu sirdi? Amerikā?” Viņa vilcinājās. “Iespējams.”

Pārpratis viņas teikto, Deivids sacīja: “Tas nav nekas grūts. Griez cauri ribām.” Viņš gaisā pakustināja pirkstus kā šķēres. “Šitā. Ja nevari dabūt ārā pati, pasauc mani.”

“Labi, Deivid.”

“Šim vakaram pietiks. Karolīna, kad esi gatava, vari iet. Pārējie — palieciet tepat tuvumā.” Viņš uzmeta vēl vienu nemierīgu skatienu

vērsim. “Ričard, Pīter, jūs gan pasteidzieties. Gribu, ēē, atgriezties pie Makdzīlikatijas kundzes,” viņš teica, piemiegdam ar aci Margarētai. “Drīz būs vakariņas.”

Reičela apsēdās uz zemes. Bērni sanāca bariņā ap viņu. Jau pēc brīža viņa aiz tiem vairs nebija saredzama. Karolīna gribēja parunāt ar Maiklu, taču viņš jau bija izgaisis mežā kopā ar pumām. Dženifera atītināja savas guļamādas un novaidējusies atgūlās uz tām. Margarēta pie-slīdēja pie Deivida.

Deivids kādu brīdi parakņājās savā mugursomā. “Lūdzu, Marga-rēta,” viņš teica. “Atnesu tev dāvaniņu.” Viņš izvilka no somas veca vīra galvu un pacēla to aiz garās, plušķainās bārdas. Pāris reižu pamētājis no vienas rokas otrā, viņš pasvieda to Margarētai.

Viņa saķēra galvu ar abām rokām, no smaguma nokunkstēdamās, tad līksmi pasmaidīja. Viņas zobi bija melni. “Paldies!”

Deivids apsēdās viņai blakus un atglauda Margarētas matus no pie-res. “Cik ilgi vēl?” viņš uzsauca pāri plecam.

“Kāda stunda,” atbildēja Ričards, rakņādamies totēmu bļodā — tur bija Maikla atnestie Meža dieva mati, Ališas melnā svece un tās vaska piliens, kā arī Karolīnas asinīm notašķītās kleitas strēmele. To visu viņš plānoja izmantot kā n -dimensionālas meklēšanas sistēmas mezglus, kas, kā viņi bija pārliecināti, — vairāk vai mazāk, tas ir — norādīs uz vietu, kur būtu meklējams Tēvs. Nu... iespējams. Karolīna nebija īsti droša.

“Vairāk nebūs,” Pīters piekrita.

Margarēta paņēma galvu klēpī un pievērsās tai: glāstīja vaigus, kaut ko dūdoja, pieglaužot sarainās uzacis. Pēc brīža mirušā vīrieša plaksti sakustējās un acis atvērās.

“Zilas!” Margarēta iesaucās. “Ai, Deivid, miļš paldies!”

Deivids parautīja plecus.

Karolīna uzmeta galvai skatienu. Vīrieša acis, iespējams, reiz patie-šām bija zilas, taču tagad tās izskatījās vienkārši stiklainas, iegrimušas dziļi galvaskausā. Tomēr viņa tās atpazīna. Šis vīrietis reiz bija zema līmeņa gal-minieks vienā no Tēva kabinetiem, bet vēl pirms tam — Japānas premjer-ministrs. Tādi cilvēki parasti tika aizsargāti. *Deivids kļūst drošāks.* Galva

atkal samirkšķināja acis un pievērsās Margarētai. Sakustējās arī mēle un lūpas, kaut, protams, bez plaušām galva nekādas skaņas nespēja izdot.

“Ko viņš saka?” prasīja Deivids. Pa sešām izsūtījuma nedēļām lielākā daļa no viņiem bija apguvuši kādu drusku angļu valodas, taču japāniski runāja tikai Karolīna.

Viņa pieliecās pie vīrieša, saviebusi seju no smakas, pastiepa galvu tuvāk un pieskārās viņa vaigam. “*Moo ichido itte kudasai, Yamada-san,*” mironis mēģināja atkārtot sakāmo, raugoties uz viņu ar lūdzošām un neko neredzošām acīm.

Karolīna atliecās mazliet atpakaļ un pieklājīgi salika rokas klēpī, kreiso virs labās, katrai plaukstai aizsedzot otras pirkstus. Izteiksme viņas sejā bija mierīga, pat maiga. Viņa zināja, ka Emīlija viegli spēj lasīt domas. Arī Deivids tās juta, vismaz aptuveni. Viņš zināja, kad viņam kāds vēl ko sliktu. Cīņas laikā viņš varēja ielūkoties pretinieku prātā un saskatīt viņu stratēģiju un ieročus, kurus tie varētu izmantot. Karolīna nojauta, ka vajadzības gadījumā viņš spētu ieskatīties arī dziļāk. Bet tas nebija svarīgi. Ja arī Emīlija vai Deivids tagad izlemtu ielūkoties Karolīnas domās, viņi tajās redzētu tikai vēlmi izlīdzēt.

Protams, *patiesās* sajūtas ir personības pamatu pamats. Tās nevar ne izdzēst, ne ignorēt, pat ne ilgstoši pārvirzīt.

Taču ar laiku un treniņiem var iemācīties tās apslēpt.

“Viņš prasa par Čieko un Kiko-čanu,” teica Karolīna. “Man šķiet, ka tās ir viņa meitas. Grib zināt, vai viņas ir drošībā.”

“Aha,” noteica Deivids. “Tad pasaki, ka es viņas izķidāju. Treniņam. Viņu mātei arī.”

“Tā ir taisnība?”

Deivids paraustīja plecus.

“*Sorera wa anzen desu, Yamada-san. Ima yasumu desu nee,*” Karolīna pateica, ka viņas ir drošībā, ka viņš tagad var dusēt mierā. Galva ļāva plakstiņiem noslīgt. Kreisās acs kaktiņā ietrīcējās viena vienīga asara. Margarēta to nopētīja spožām, alkatīgām acīm. Kad tā atraisījās no skropstām un sāka slīdēt lejup pa vaigu, viņa pielieca galvu kā putnēns un, ātri izšāvusi mēli, asaru nolaizīja.

Mironis piepūta vaigus un izpūta elpu. Tā bija klusākā, skumjākā skaņa, kādu Karolīna jebkad bija dzirdējusi. Deivids un Margarēta reizē iesmējās.

Karolīnas smaids izskatījās šim mirklim atbilstoši mākslots. Iespējams, viņu bija pārņēmusi līdzjūtība par nabaga vīrieša likteni. Bet varbūt tomēr vainīga bija smaka. Bet ikviens, kuram ienāktu prātā ielūkoties viņas domās, tajās redzētu tikai rūpes par Tēvu un spēcīgu — kaut mazliet satrauktu — vēlmi izpatikt Deividam. Taču viņas pirkstu galos trīcēja atmiņas par senām, dziestošām vibrācijām no misiņa šķēpa roktura, bet sirdī kā melna saule gailēja naidis pret viņiem.

2. nodaļa

BUDISMS KVERPĻIEM

I

“Tātad,” viņa noteica. “Tu būtu ar mieru ielauzties vienā mājā?”

Stīvs uz brīdi palika ar vaļēju muti. Bāra pusē viņš sadzirdēja klakšķus mūzikas automāta iekšās. Kāds bija iemetis tajā monētu. Viņš atlika uz galda tā arī nenogaršoto *Coors* alu. *Kā isti viņu sauca? Kristija? Ketija?*

“Kā, lūdzu?” viņš beidzot noprasīja. Tad atcerējās: *Karolīna*. “Tu joko, ne?”

Viņa ievilka dūmu no cigaretes. Tās galā iemirdzējās oglīte, metot oranžu spīdumu uz pusduci taukainu šņabja glāzīšu un vistas kauliņu čupu uz galda. “Nea. Runāju pilnīgi nopietni.”

Mūzikas automāts iedūcās. Pēc brīža bārā sāka ribēt Benija Gudmena dziesmas *Sing, Sing, Sing* pirmās taktis kā izmirušas mežoņu cilts kara bungas. Un sirds Stīva krūtīs tām atsaucās.

“Labi. Skaidrs. Tu nejoko. Tad, zināšanai, tu runā par tīri nopietnu kriminālpārkāpumu.”

Viņa neko neteica. Tikai skatījās.

Stīvs mēģināja izdomāt, ko tādu gudru varētu pateikt. Bet iznāca tikai: “Un vispār, es esmu santehniķis.”

“Tikai pēdējā laikā.”

Stīvs veltīja viņai ciešu skatienu. Tā *bija* taisnība, taču viņa to nekādi nebūtu varējusi zināt. Šādas sarunas viņam bija murgos rādījušās. Mēģinādams noslēpt šausmas, Stīvs paņēma no šķīvja pēdējo vistas spārniņu un iemērca to zilā siera mērcē, tomēr mutē vēl neielika. Ar šiem spārniņiem jokot nedrīkstēja. Degunā brīdinoši uzplīvoja etiķa un piparu smarža. “Nevaru,” viņš teica. “Man mājās jāpabaro Pītiņš.”

“Kas tāds?”

“Mans suns. Pītiņš. Viņš ir kokerspa...”

Viņa papurināja galvu. “Tas var pagaidīt.”

Maini tēmu. “Tev te patik?” viņš noprāsīja, atiezis zobus izmisīgā smaidā.

“Patiesībā tīri labi, jā,” viņa teica, šķirstidama žurnālu, kuru pirmīt bija lasījis Stīvs. “Vari vēlreiz pateikt, kā sauc šo vietu?”

“Vorvikhola. Divdesmitajos, sausā likuma laikā, te bija pagrīdes bārs. Keta — saimniece — to mantoja no vectēva kopā ar dažām tālaika fotogrāfijām. Viņai baigi patik džezs, tāpēc pēc pensionēšanās viņa visu restaurēja un atvēra jau kā privātu klubu.”

“Ā.” Karolīna iestrēba alu, tad palūkojās uz ierāmētajiem plakātiem pie sienām: Lonijs Džonsons, Rojs Eldridžs ar trompeti rokās, reklāma vietējā teātra piknikam divdesmit-kurā-tur gada 3. un 4. oktobrī. “Vismaz kaut kas atšķirīgs.”

“Vai ne.” Stīvs izkratīja cigareti un pasniedza viņai paciņu. Karolīna to paņēma, un Stīvs pamanīja, ka labās rokas nagi viņai ir nelakoti un nograuzti gandrīz līdz ādai, kamēr kreisajai rokai tie ir gari, manikirēti un sarkani lakoti. *Dīvaini.* Viņš aizdedzināja abas cigaretes ar vienu sērkokciņu. “Sāku te nākt tikai tāpēc, ka citur smēķēt nedrīkstēja, bet ar laiku man iepatikās.”

“Ļaušu tev vēl kādu brīdi pārdomāt piedāvājumu,” teica Karolīna. “Zinu, ka sanāca tā ļoti pēkšņi. Kur te ir labiercības?”

“Man nevajag neko domāt. Atbilde ir “nē”. Sieviešu tualete ir tur.” Viņš norādīja ar ikšķi pāri plecam. “Pats neesmu tur bijis, bet vīriešu tualetē, lai nolaistu ūdeni, ir jāparauj tāda misiņa ķēde. Pirmajā reizē nevarēju saprast, kas par lietu.” Pēc brīža: “Kas tu īsti esi?”

“Es jau tev teicu,” sacīja Karolīna. “Bibliotekāre.”

“Labi, labi.” Pirmajā brīdī viņas paskats — Ziemassvētku džemperis ar ziemeļbriežiem, velosipēdistu likras šorti, sarkanās gumijas galošas un astoņdesmito stila getras — Stīvam bija radījis aizdomas, ka viņa ir šizofrēniķe. Tagad viņš sāka par to šaubīties.

Labi, viņš nodomāja, tātad šizofrēniķe viņa nav. Kas tad? Karolīna neizskatījās pārspīlēti kopta, taču neglīta arī nebija. Stīvs nojauta, ka viņa ir traki gudra. Pie viņa Karolīna bija pienākusi pirms kādas pusotras stundas ar pāris aliem rokā, iepazīstinājusi ar sevi un noprasījusi, vai nevar piesēst. Stīvs — vecpūsis, kura apgādībā bija tikai suns, — teica, ka jā, protams. Kādu brīdi viņi papļāpāja. Visu šo laiku Karolīna pētīja Stīvu savām tumšbrūnajām acīm.

Stīvs tā aptuveni bija nopratījis, ka viņa strādā universitātē, varbūt māca valodas. Ketu viņa uzrunāja franciski un tad pārsteidza Ediju Hu, vienu no parastajiem bāra klientiem, kaut ko viņam pasakot labā mandarīnu valodā. *Bibliotekāre arī izklausās ticami.* Viņš iztēlojās, kā Karolīna izspūrusi stāv starp grīlīgām grāmatu kaudzēm un plāno laupīšanu, kaut ko murminot notašķītā darbinieku ēdnīcas kafijas krūzē. Viņš nosmīkņāja un pašūpoja galvu. *Nevar būt.* Viņš pasūtīja vēl vienu lielo alus krūzi.

Alus uz galda nonāca vairāk nekā divas minūtes pirms Karolīnas. Stīvs ielēja sev vēl vienu kausu. Iedzēris malciņu, viņš nolēma izmainīt diagnozi no šizofrēniķes uz “cilvēku, kuram stils ir pie kājas”. Daudzi cilvēki apgalvoja, ka viņiem stils ir pie kājas, bet nebija daudz tādu, kuri par to nemeloja. *Tomēr eksistē arī tādi.*

Ar vienu tādu čali Stīvs bija gājis kopā videnē — Bobu kā viņu tur. Viņš bija nostrādājis divus gadus kādā Klusā okeāna dienvidu salā, bīdīdams pārsteidzoši veiksmīgu narkotiku kontrabandas shēmu. Atgriezās bezjēgā bagāts — ar *diviem Ferrari* garāžā, velns ar ārā —, taču mugurā vilka, kas vien pagādījās pa rokai. Reiz, piemēram, viņš atcerējās, Bobs...

“Esmu atpakaļ,” viņa teica. “Piedod.” Smaidīja viņa smuki.

“Ceru, tev nebūs nekas pretī iedzert vēl kādu drusku,” viņš teica, norādīdams uz lielo krūzi.

“Nē, protams.”

Stīvs piepildīja viņas kausu. “Tas tomēr ir traki savādi, ja drīkstu tā teikt.”

“Kas tieši?”

“Man zināmajiem bibliotekāriem patīk, nezinu, tēja un mierīgi kri-miķi, nevis māju aplaupīšanas.”

“Nu, jā. Bet es strādāju mazliet citādā bibliotēkā.”

“Piedod, bet man vajadzēs drusku vairāk informācijas.” Jautā-jumu viņš nožēloja, kolīdz bija to izteicis. *Tu taču nedomā to nopietni, vai ne?* Stīvs ātri pārskatīja savas domas. *Nē, nedomāju gan.* Bet viņam bija interesanti.

“Man ir viena problēma,” teica Karolīna. “Un māsa teica, ka tev ir atbilstoša pieredze, lai to atrisinātu.”

“Par kādu pieredzi mēs īsti runājam?”

“Jātiek galā ar vienkāršu mājas slēdzeni — nekas īpašs — un *Lorex* signalizāciju.”

“Tiešām viss?” Viņš aizdomājās par pikapā atstāto instrumentu kasti. Jā, tur galvenokārt bija santehnikas piederumi — lodlampa, lodalva, caurulgrieznis, uzgriezņu atslēga —, bet tas nebija viss. Tur gla-bājās arī asknaibles, multimetrs, mazs metāla lineāls, ar kuru varētu... *Nē.* Viņš lika domai atkāpties, bet bija jau par vēlu. Prāta dziļumā kaut kas bija uzmodies un sācis kustēties.

“Viss,” viņa teica. “Tīrais sākums.”

“Kā sauc tavu māsu?”

“Reičela. Tu viņu nepazīsti.”

Stīvs brīdi padomāja. “Taisnība. Neatceros nevienu ar tādu vārdu.” Viņa pilnīgi noteikti nebija starp tiem nedaudzajiem — ļoti nedaudza-jiem — cilvēkiem, kuri zināja par viņa iepriekšējo karjeru. “Kā īsti šī Rei-čela tik daudz par mani zina?”

“Ja godīgi, man pašai nav īsti skaidrs. Bet viņai ļoti padodas uzost lietas.”

“Un ko viņa ir uzodusi par mani?”

Karolīna aizdedzināja vēl vienu cigaretīti un izpūta pa nāsīm divas dūmu strūkļiņas. “Viņa teica, ka tev ir ķēriens uz mehāniku un tieksme

uz likumpārkāpumiem. Un tu jau esot veicis vairāk nekā simts laupīšanu. Simt divpadsmit, tā laikam viņa teica.”

Tā bija pareiza, kaut gadus desmit veca informācija. Pēkšņi Stīva kuņģis sametās mezglā. Viņa prātā, kādu centimetru zem ikdienas domām, jau tāpat nemitīgi riņķoja viss, ko viņš reiz bija vai, vēl sliktāk, *nebija* izdarījis. Un, atskatot viņas vārdiem, tas viss nu metās Stīvam virsū. “Es gribētu, lai tu ej projām,” viņš kļuvis noteica. “Lūdzu.”

Viņš gribēja lasīt *Sports Illustrated*. Gribēja domāt par Indianapolisas *Colts* uzbrukuma līniju, nevis dzīvojamās mājas *Kwikset* slēdzeni, kuru uzlauzt varētu trīsdesmit sekunžu laikā pat *bez* kārtīgiem instrumentiem. Viņš gribēja...

“Atslābsti. Tev tas varētu nākt par labu.” Karolīna kaut ko piestūma viņam klāt uz grīdas. Stīvs palūkojās zem galda un ieraudzīja zilu sporta somu. “Paskaties iekšā.”

Viņš pacēla somu, pa pusei jau nojauzdams, ko tur ieraudzīs, atvēra to un ielūkojās iekšā. Nauda. Daudz naudas. Lielākoties piecdesmitnieki un simtnieki.

Stīvs nolaida somu un pastūma to atpakaļ. “Cik tur ir?”

“Trīssimt divdesmit septiņi tūkstoši dolāru.” Viņa nodzēsa cigareti. “Aptuveni.”

“Savāda summa.”

“Es esmu savāds cilvēks.”

Stīvs nopūtās. “Ko vēl teiksi?”

“Tātad esi ar mieru?”

“Nē. Nekādā gadījumā.” *Budists sola neņemt to, kas netiek dots.* Viņš apklusā, saviebās. Iepriekšējā gada nodokļu deklarācijā viņš bija ierakstījis 58 tūkstošus dolārus, taču kredītkartes parāds bija tikai mazliet mazāks par to. “Varbūt.” Viņš aizdedzināja vēl vienu cigareti. “Summa ir liela.”

“Ja? Laikam jau.”

“Man tā ir liela. Tev laikam naudas netrūkst?”

Viņa paraustīja plecus. “Tēvam netrūkst.”

“Aha.” *Bagāts tētuks.* Tas šo to izskaidroja. “Kā tev izdevās saka-sīt — kā tu teici, cik tur ir?”

“Trīssimt divdesmit septiņi tūkstoši dolāru. Aizgāju uz banku. Nauda nav problēma. Tev pietiks? Varu sagādāt vēl.”

“Vajadzētu pietikt,” viņš noteica. “Zinu cilvēkus — kvalificētus cilvēkus —, kuri šitādu darbiņu būtu ar mieru izdarīt par trim *simtiem*.” Viņš pagaidīja, ne bez cerības, ka viņa atteiksies no piedāvājuma vai varbūt palūgs iepazīstināt ar šiem kvalificētajiem cilvēkiem. Tā vietā viņi kādu laiku vienkārši skatījās viens uz otru.

“Bet es gribu, lai to dari tu,” viņa teica. “Kas tad tevi attur, ja ne nauda?”

Stīvs nezināja, kā Karolīnai ieskaidrot, ka viņš cenšas kļūt labāks. Varbūt varētu pateikt: *Reizēm es jūtos kā jauns augs, it kā nupat tikai būtu izdīdzis no dubļiem un tagad stieptos pie saules*. Bet tā vietā viņš sacīja: “Mēģinu saprast, kāds tev no tā labums. Tas ir kaut kāds bagāto meiteņiņu ekstrēmais sports? Tev garlaicīgi?”

Viņa iespurdzās. “Nē. Tieši pretēji.”

“Tad kas?”

“Pirms vairākiem gadiem man kaut ko atņēma. Kaut ko vērtīgu.” Viņa veltīja Stīvam dzelzainu smaidu. “Gribu to atgūt.”

“Nevari iedot drusku vairāk informācijas? Par ko īsti ir runa? Briljantiem? Rotaslietām?” Viņš brīdi pavilcinājās. “Narkotikām?”

“Nē, nekā tamlīdzīga. Tam ir drīzāk sentimentāla vērtība. Neko vairāk tev pateikt nevaru.”

“Un kāpēc tieši es?”

“Esmu saņēmusi siltus ieteikumus.”

Stīvs to pārdomāja. Pāri Karolīnas plecam viņš redzēja, kā Edijs Hu ar Ketu trenējas dejojot čarlstonu uz deju grīdas. *Viņiem jau sanāk tīri labi*. Stīvs atcerējās, kā tas bija, kad arī viņam kaut kas sanāca. Kādu laiku zināmās aprindās viņš bija itin pazīstams. *Varbūt kāds vēl to atceras*. “Labs ir,” viņš beidzot noteica. “Tam es droši vien varu noticēt. Man tomēr ir pāris jautājumi.”

“Šauj vaļā.”

“Tu droši zini, ka mums būs darīšana ar vienkāršu privātmājas signalizāciju? Nebūs nekādu seifu, smalku slēdžu, nekā tamlīdzīga?”

“Droši zinu.”

“Kādā veidā?”

“Arī no māsas.”

Stīvs atvēra muti, lai apšaubītu šādas informācijas uzticamību. Bet tad viņam ienāca prātā, ka arī pats ne sitams nevarētu pateikt, cik ielaušanos viņam bija aiz muguras. *Simt divpadsmit tomēr izklausās aptuveni pareizi.* Tāpēc viņš sacīja: “Pēdējais jautājums. Kas notiek, ja meklēto tur neatrodam?”

“Naudu tu saņemsi jebkurā gadījumā.” Viņa viegli pasmaidīja un pieliecās tuvāk. “Un varbūt arī kādu bonusu.” Viņa pacēla vienu uzaci un mazliet koķeti uzsmaidīja.

Stīvs apdomāja dzirdēto. Pirms Karolīna bija pieminējusi ielaušanos, viņš bija cerējis, ka saruna pamazām pietuvosies flirtam. Bet tagad... “Labāk paliksim pie naudas,” viņš sacīja. “Ar to pilnībā pietiks. Kad gribēsi ķerties pie lietās?”

“Tātad tu esi ar mieru?” Viņas kājas bija stipras un iedegušas. Pie katras kustības varēja redzēt, kā zem ādas darbojas muskuļi.

“Jā,” viņš sacīja, sirds dziļumos jau zinādams, ka tas ir drausmīgs lēmums. “Laikam.”

“Tad nav ko kavēties.”

II

Cita starpā Stīvam Vorvikholā patika tās tīrība. Visur spīdēja lakots koks, mirdzošs misiņš, nevainojami nostrādāti ādas krēsli kā draudzīgs ielūgums pēcpusei un melnbaltas, Eiklīda cienīgā rakstā uz grīdas izkārtotas flīzes.

Patīkamā bāra atmosfēra pazuda uzreiz pēc izešanas pa parādes durvīm. Lai atgrieztos mūsdienu pasaulē, vispirms vajadzēja uzkāpt līdz ielai pa slideniem betona pakāpieniem. No veciem netīrumiem nomelnējusi kāpņutelpa izskatījās pēc tādas vietas, kur nolien nosprāgt ielas kaķi.